

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Jablonecká energetická, a. s.** (dříve „Jablonecká teplárenská a realitní, a.s.“), se sídlem Liberecká 4191/120, Jablonec nad Nisou, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2012, č. j. OÚPSŘ 213/2012 - 330 - rozh., v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 27. 9. 2013, č. j. 59 A 92/2012 - 43,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 9. 2013, č. j. 59 A 92/2012 - 43, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadá včasnou kasační stížností v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2012, č. j. OÚPSŘ 213/2012-330-rozh., (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti usnesení Městského úřadu Jablonec nad Nisou, odboru rozvoje,

stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 396/2010/SÚ/Fa, č. j. 38351/2010 (dále jen „usnesení stavebního úřadu“), kterým bylo vysloveno, že žalobkyně není účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby vedeném pod sp. zn. 396/2010/SÚ/Fa (dále jen „řízení o dodatečném povolení stavby“).

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Stavební úřad provedl na základě podnětu žalobkyně dne 4. 2. 2010 kontrolní prohlídku, při které zjistil, že společnost CPI BYTY, a. s., se sídlem Václavské náměstí 1601/47, Praha 1 (dále jen „stavebník“) realizovala stavební úpravy spočívající ve vybudování plynové kotelny v bytovém domě v ulici Na Vršku, č. p. 3921/2, Jablonec nad Nisou (dále též „stavba“), bez stavebního povolení. Na základě těchto zjištění zahájil stavební úřad řízení o odstranění stavby, v jehož rámci jednal se žalobkyní jako s účastníkem řízení. Stavebník dne 24. 2. 2010 podal žádost o dodatečné povolení stavby. Oznámením ze dne 13. 4. 2010 stavebník sdělil stavebnímu úřadu, že dne 3. 2. 2010 podal výpověď kupní smlouvy na dodávku a odběr tepelné energie (dále jen „smlouva o odběru tepla“), na základě které dne 1. 4. 2010 došlo k odpojení zařízení pro rozvod tepla ve vlastnictví žalobkyně (dále jen „zařízení žalobkyně“). Toto odpojení provedla žalobkyně. Stavební úřad na základě těchto skutečností provedl dne 16. 4. 2010 kontrolní prohlídku, při níž ověřil informace sdělené stavebníkem. Usnesením stavebního úřadu bylo posléze vysloveno, že žalobkyně již nadále není účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby.

[3] Proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání, jímž namítala, že měla být účastníkem předmětného správního řízení. Své účastenství v řízení odvozovala z vlastnictví zařízení pro rozvod tepla umístěného v nemovitosti, kde byla stavba realizována. Žalobkyni dále svědčí k uvedenému zařízení právo odpovídající věcnému břemeni dle energetického zákona. Stavební úřad dle odvolání nesprávně zhodnotil, že došlo-li k odpojení zařízení žalobkyně, pak pozbyla práva účastnit se řízení. Provedením stavby bylo zasaženo do zařízení žalobkyně, čímž došlo k dotčení jejích práv. Zařízení žalobkyně není nefunkční, je pouze v klidovém režimu a nadále plně způsobilé k dalším dodávkám tepla. Dodatečně povolovaná stavba dle žalobkyně ohrožuje její soustavu pro rozvod tepla. V obdobných řízeních byla žalobkyně vždy jejím účastníkem. Dodatečně povolovaná stavba je dále v rozporu s veřejným zájmem, neboť dodávky tepla jsou uskutečňovány ve veřejném zájmu.

[4] Stěžovatel rozhodnutím ze dne 3. 6. 2010, sp. zn. OÚPSŘ 146/2010-rozh., odvolání žalobkyně zamítl. Toto rozhodnutí bylo nejprve rozsudkem krajského soudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 59 A 67/2010-66, zrušeno. Nejvyšší správní soud však na základě kasační stížnosti podané stěžovatelem uvedený rozsudek krajského soudu zrušil rozsudkem ze dne 14. 9. 2011, č. j. 9 As 47/2011 – 105, s tím, že na určení okruhu účastníků řízení je nutno aplikovat ustanovení § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“). Novým rozsudkem ze dne 17. 7. 2012, č. j. 59 A 67/2010 – 134, krajský soud znovu zrušil původní rozhodnutí stěžovatele a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 9. 2012 bylo odvolání žalobkyně opětovně zamítnuto s odůvodněním, že žalobkyně nemohla být ve svých právech nebo povinnostech rozhodnutím o dodatečném povolení stavby dotčena.

pokračování

III. Řízení před krajským soudem

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně dne 21. 11. 2012 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v níž namítala, že stěžovatel doplnil odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, čímž porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení. Žalobkyni svědčí dle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „energetický zákon“) právo odpovídající věcnému břemeni, kterému stěžovatel neposkytl náležitou ochranu. Podle žaloby je zařízení žalobkyně umístěné v nemovitosti, kde byla prováděna stavba, nadále funkční, přestože bylo odpojeno, neboť žalobkyně jej pouze uvedla do klidového stavu. Z těchto důvodů je žalobkyně přesvědčena, že její práva byla dodatečně povolenou stavbou přímo dotčena. Kontrolní prohlídka byla nezákonným způsobem provedena bez přítomnosti žalobkyně.

[6] Krajský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že žalobkyně měla být považována za účastníka řízení o dodatečném povolení stavby, neboť její práva mohla být v řízení přímo dotčena ve smyslu ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Účastenství žalobkyně v předmětném řízení krajský soud dovodil z potenciálního dotčení jejího práva odpovídajícího zákonnému věcnému břemeni k nemovitosti, kde byla provedena stavba. Toto právo žalobkyně vyplývá dle krajského soudu z ustanovení § 77 odst. 6 a § 76 odst. 5 písm. b), d) a g) energetického zákona. Z uvedených důvodů bylo napadeným rozsudkem dovozeno, že právo žalobkyně odpovídající věcnému břemeni dle výše uvedených ustanovení mohlo být přímo dotčeno a měla tedy být účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby. Krajský soud z těchto důvodů rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Kasační stížnost

[7] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Na základě ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu může být dle stěžovatele účastníkem řízení pouze osoba, jejíž práva mohou být objektivně přímo dotčena. Pouze možnost přímého dotčení práva je důvodem pro přiznání statusu účastníka řízení. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, podle kterého pouhá přítomnost věcného břemene svědčícího žalobkyni dle energetického zákona stačí k tomu, aby byla považována za účastníka řízení. Krajský soud neuvedl žádný konkrétní důvod vztahující se k projednávané věci, na jehož základě by z uvedeného věcného břemene vyplývalo právo žalobkyně účastnit se předmětného řízení. Účastenství v řízení nelze zkoumat pouze v obecné rovině, ale vždy konkrétně ve vztahu k projednávané věci. Podle kasační stížnosti bylo zapotřebí zhodnotit, zda rozhodnutím o dodatečném povolení stavby mohou být objektivně přímo dotčena práva žalobkyně. Ta uváděla a stále uvádí argumenty výhradně nestavební povahy. Právo žalobkyně odpovídající věcnému břemeni se vztahuje pouze

k zařízení ve vlastnictví žalobkyně v domě, kde byla realizována stavba. Toto zařízení bylo kulovými ventily odpojeno samotnou žalobkyní. Podle předložené projektové dokumentace se dodatečně povolovaná stavba nikterak nemohla dotýkat zařízení žalobkyně, práva žalobkyně nemohla být s ohledem na výše uvedené skutečnosti dotčena.

[9] Žalobkyně svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[10] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Dále je namítána nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[11] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám tedy Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek z těchto důvodů, přičemž přihlédl k námitkám uplatněným stěžovatelem a vyvodil z nich následující závěry.

[12] V projednávané věci představuje spornou otázku posouzení, zda žalobkyně měla či neměla být účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby i poté, kdy došlo k odpojení jejího zařízení. Řízení o dodatečném povolení stavby je vedeno dle ustanovení § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), podle kterého se v tomto řízení postupuje podle ustanovení § 111 – 115 téhož zákona. Tato ustanovení stavebního zákona však nevymezují okruh účastníků řízení. Subsidiárně proto v souladu s ustanovením § 192 stavebního zákona nastupuje aplikace správního řádu. Správní řád definuje okruh účastníků řízení v ustanovení § 27, přičemž na posuzovanou věc se v případě žalobkyně aplikuje § 27 odst. 2 správního řádu. Podle citovaného ustanovení jsou účastníky řízení *též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech*. Ke stejnému závěru ohledně aplikace § 27 na určení okruhu účastníků řízení o dodatečném povolení stavby dospěl i první senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 – 67 (dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). V citovaném rozsudku zdejší soud dále konstatoval, že pro úspěšnost námítky vztahující se k účastenství

pokračování

řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu postačuje potence dotčení práva. K dotčení práva osoby, která se domáhá účastenství v řízení podle uvedeného ustanovení, tedy nemusí dojít reálným zásahem jejích práv. Postačí možnost, že k takovému dotčení může rozhodnutím vydaným v předmětném správním řízení dojít. V souladu s uvedeným je třeba zdůraznit, že správní orgán posuzující účastenství v řízení hodnotí výhradně potenci dotčení, tj. zda osoba domáhající se účastenství v řízení ve svých právech nebo povinnostech dotčena být může či nikoliv. Hodnocení reálného dotčení práv probíhá až při meritorním posouzení věci, nikoliv v rámci posuzování otázky účastenství. Rozhodující senát Nejvyššího správního soudu se v právě projednávané věci ztotožňuje se závěry přijatými v citovaném rozsudku prvního senátu, které považuje za věcně správné, a neshledal potřebu se od nich odchýlit.

[13] Na základě uvedeného zbývá posoudit, zda v projednávaném případě existovala potence dotčení práv žalobkyně rozhodnutím o dodatečném povolení stavby či nikoliv. Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že formulace *dotčení na právech nebo povinnostech* dle § 27 odst. 2 správního řádu je neurčitým právním pojmem. Neurčité právní pojmy nejsou obsahově jednoznačné a objektivně vymezeny, správní orgán je povinen posoudit, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého právního pojmu či nikoliv a z jakých důvodů. Soud ve správním soudnictví pak na základě žalobní námitky především posuzuje, zda závěr správního orgánu týkající se rozsahu, a obsahu neurčitého pojmu ob stojí, je dostatečně podepřen skutkovými zjištěními a právní posouzení odpovídá zásadám logiky.

[14] Ze správního spisu i z rozhodnutí stěžovatele vyplývá a mezi stranami není sporné, že v domě, kde byla prováděna dodatečně povolovaná stavba, se nachází zařízení žalobkyně sloužící k rozvodu tepelné energie. Kontrolní prohlídkou ze dne 4. 2. 2010, tj. před zahájením řízení o dodatečném povolení stavby, stavební úřad zjistil, že předmětný dům byl v té době stále vytápěn dodávkami tepla od žalobkyně a prostřednictvím jejího zařízení. Při zahájení řízení o dodatečném povolení stavby bylo proto s žalobkyní jednáno jako s účastníkem řízení. Následně došlo k ukončení smlouvy o odběru tepla, na jehož základě sama žalobkyně odpojila své zařízení od tepelných rozvodů v domě uzavřením kulových ventilů, provedla jeho demontáž a uvedla zařízení mimo provoz. Tuto skutečnost stavební úřad ověřil kontrolní prohlídkou ze dne 16. 4. 2010. V průběhu kontrolních prohlídek bylo dále zjištěno, že zařízení žalobkyně se nachází v jiné části stavbou dotčené nemovitosti, je stavebně odděleno od okolního prostředí a uzamčeno. Na základě těchto skutečností stěžovatel dospěl k závěru, že žalobkyně nenaplnuje definiční znaky účastenství dle § 27 odst. 2 správního řádu, neboť rozhodnutím o dodatečném povolení stavby nemohla být přímo dotčena na svých právech nebo povinnostech.

[15] Krajský soud dovodil, že žalobkyni na základě ustanovení § 77 odst. 6 a § 76 odst. 5 písm. b), d) a g) energetického zákona svědčí právo odpovídající zákonnému věcnému břemeni strpění přístupu k domu, v němž byla provedena dodatečně povolovaná stavba. Toto právo mohlo být dle napadeného rozsudku předmětnou stavbou dotčeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem krajského soudu neztotožnil. Dle ustanovení § 77 odst. 6 energetického zákona jsou vlastníci nemovitostí, v nichž je umístěno rozvodné tepelné zařízení nebo jeho část nezbytná pro dodávku třetím osobám, povinni strpět umístění a

provozování tohoto zařízení. Z ustanovení § 76 odst. 5 písm. b), d) a g) energetického zákona vyplývá právo žalobkyně coby držitelky licence na rozvod tepla *vstupovat a vjíždět na cizí nemovitosti v souvislosti se zřizováním a provozem rozvodných zařízení, vstupovat a vjíždět v souladu se zvláštními právními předpisy do uzavřených prostor a zařízení sloužících k výkonu činností a služeb orgánů Ministerstva obrany, Ministerstva vnitra, Ministerstva spravedlnosti, Bezpečnostní informační služby a do obvodu dráhy, jakož i vstupovat na nemovitosti, kde jsou umístěna zařízení telekomunikací, v rozsahu a způsobem nezbytným pro výkon licencované činnosti, a zřizovat a provozovat vlastní telekomunikační síť k řízení, měření, zabezpečení a automatizaci provozu tepelných sítí a k přenosu informací pro činnost výpočetní techniky a informačních systémů.* Nejvyšší správní soud si je vědom těchto zákonem zakotvených oprávnění žalobkyně a nijak je nezpochybňuje. Zdejší soud nicméně dospěl k závěru, že tato práva žalobkyně nemohou být dodatečně povolovanou stavbou ani potenciálně nijak dotčena; ostatně ani žalobkyně žádné konkrétní dotčení či jeho příklad v podáních adresovaných správním orgánům či krajskému soudu neuvedla. Přístup k zařízení žalobkyně a volná dispozice s nakládáním s ním nemohou být prováděnou stavbou vzhledem k výše uvedeným skutkovým okolnostem (jednoznačné prostorové oddělení zařízení žalobkyně a dodatečně povolované stavby) žádným způsobem omezeny. Zařízení žalobkyně se nachází v jiné části budovy, než ve které byla prováděna stavba, jeho odpojení provedla sama žalobkyně, je stavebně odděleno od okolního prostředí a uzamčeno. Podle předložené projektové dokumentace nebyl dán důvod se zařízením žalobkyně v souvislosti s dodatečně povolovanou stavbou manipulovat nebo omezit přístup žalobkyně k němu. Práva žalobkyně vyplývající z citovaných ustanovení energetického zákona nemohla být dodatečně povolenou stavbou dotčena.

[16] Shodně se stěžovatelem dospěl Nejvyšší správní soud k názoru, že pouhá přítomnost práva žalobkyně odpovídajícího věcnému břemeni dle energetického zákona nevedla v projednávané věci k jejímu účastenství ve věci, neboť za výše uvedených skutkových okolností není dána ani potencialita dotčení jejích práv. Stěžovatel ve svém rozhodnutí možnost dotčení práv nebo povinností žalobkyně dodatečným povolením stavby vypořádal a odůvodnil. Uvedl, na základě jakých skutkových zjištění dospěl k závěru, že vlastnická práva žalobkyně nemohou být dotčena, přičemž tato zjištění nebyla žalobkyní zpochybněna. Podle názoru Nejvyššího správního soudu jsou jím uvedené závěry dostatečně opřené o zjištění vyplývající ze správního spisu a výklad neurčitého právního pojmu „dotčení práv“ byl ze strany stěžovatele proveden v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud proto shledal tuto kasační námitku stěžovatele důvodnou. Neztotožnil se se závěrem krajského soudu, že právo odpovídající věcnému břemeni, které žalobkyni v posuzovaném případě svědčí dle energetického zákona, bez dalšího a vždy zakládá domněnku jejího potenciálního dotčení práv. Akceptace tohoto výkladu by vedla k neodůvodněnému a zákonem nezamýšlenému rozšíření okruhu účastníků řízení o dodatečném povolení stavby o okruh osob, jimž svědčí věcná práva k některé části stavby či k zařízení, které s dodatečně povolovanou stavbou stavebně, funkčně ani jinak nesouvisí a možnost dotčení práv těchto osob se jeví na základě obecně známých skutečností jako vyloučená. Každá taková osoba má samozřejmě právo domáhat se účastenství v řízení, bude však úspěšná pouze v případě, kdy vzhledem ke konkrétním podmínkám stavby prokáže alespoň potenciální možnost dotčení svých práv.

pokračování

[17] Stěžovatel v rámci námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu upozornil na opomenutí krajského soudu vypořádat se s žalobními námitkami žalobkyně, podle kterých nebyla v předmětném správním řízení dodržena zásada dvojinstančnosti správního řízení, a bylo porušeno právo žalobkyně účastnit se druhé kontrolní prohlídky, během níž bylo zjištěno, že své zařízení již odpojila od rozvodné soustavy v budově. Stěžovateli je třeba přisvědčit v tom, že Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí zkoumá v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti, a též v závěru, že opomenutí soudu vypořádat se s některou z žalobních námitek zakládá ve vztahu k žalobci nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. V takovém případě žalobce nemá možnost zjistit, zda jeho námitky soud považoval za důvodné či nikoliv a v souvislosti s tím u něho mohou vzniknout pochybnosti, jaký by případný závěr o jejich důvodnosti měl vliv na výrok napadeného rozhodnutí. V projednávané věci kasační stížnost podal žalovaný, který však teoreticky může mít při absenci názoru na uvedené otázky stejné pochybnosti. Je tedy možno konstatovat, že napadené rozhodnutí krajského soudu je v uvedené části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

VI. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě dospěl k závěru, že krajský soud pochybil, pokud žalobkyni označil za účastníka řízení o dodatečném povolení stavby dle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu pouze na základě existence práva odpovídajícího věcnému břemeni, které žalobkyni svědčí dle energetického zákona. Toto právo žalobkyně nemohlo být dle nesporných skutkových zjištění správních orgánů v řízení dodatečně povolovanou stavbou dotčeno, přičemž sama žalobkyně nesdělila skutečnosti tento závěr zpochybňující. Krajský soud se tak dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V části, v níž se krajský soud nevypořádal s námitkami žalobkyně, podle kterých byla v předmětném správním řízení porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení a porušeno právo žalobkyně účastnit se druhé kontrolní prohlídky, je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Krajský soud tak zatížil napadený rozsudek vadou, která měla za následek vydání nezákonného a částečně nepřezkoumatelného rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud jej proto z výše uvedených důvodů zrušil podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[19] V tomto dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, podle něhož je povinen znovu posoudit účastenství žalobkyně v řízení o dodatečném povolení stavby podle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Podle výsledku tohoto posouzení krajský soud odůvodní, jaké námitky žalobkyně případně nejsou vzhledem k jeho závěru relevantní, ostatní řádně vypořádá.

[20] Dle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne v novém rozhodnutí krajský soud též o nákladech kasačního řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu